

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Z. M.**, zast. JUDr. Lumírem Mičánkem, advokátem se sídlem Praha 4, Podolská 5/90, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o udělení azylu, o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 8. 2004, č. j. 24 Az 1789/2003 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Zástupci žalobce JUDr. Lumíru Mičánkovi, advokátovi se sídlem Praha 4, Podolská 5/90, **s e p ř i z n á v á** odměna 2000 Kč, hotové výdaje 150 Kč, celkem 2150 Kč, které mu budou vyplaceny z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 6. 2003, č. j. OAM-2117/VL-10-HA08-2003 žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zák. č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) ve znění pozdějších předpisů a dále rozhodl tak, že na cizince se nevztahuje překážka vycestování

ve smyslu § 91 zákona o azylu v platném znění. Žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě (dále krajský soud) napadeným rozsudkem ze dne 12. 8. 2004, č. j. 24 Az 1789/2003 – 26 zamítl.

V kasační stížnosti žalobce – nyní stěžovatel uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zák. č. 150/2002 Sb. s upřesněním, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem, když vážná pochybení shledal u všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu. Požádal Nejvyšší správní soud o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí podle ust. § 107 a uvedl, že má reálnou obavu z nuceného opuštění ČR a následného odjezdu do Ukrajiny, kde mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. V doplnění kasační stížnosti ze dne 19. 11. 2004 stěžovatel v podstatě zopakoval důvody již uvedené a namítal, že nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky, zda stěžovatel splnil podmínky pro udělení azylu, neboť žalovaný je povinen věc posoudit nejen podle zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ale též dle Ženevské úmluvy o právní ochraně uprchlíků a dále z důvodů vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel, byly porušeny základní zásady řízení upravené v oddílu 2 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení, takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost i jeho rozhodování jako správního orgánu. Kasační stížností se domáhal zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě a přikázání věci Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení dle místní příslušnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil písemně dne 25. 1. 2005 a navrhl její zamítnutí. Popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Správní orgán i ve věci řízení o podané kasační stížnosti plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. K námitkám stěžovatele uvádí, že v jeho případě neshledal žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel neměl na Ukrajině potíže se státními orgány, pouze se soukromými osobami, proti jejichž činnosti se nebránil způsoby, které mu poskytoval ukrajinský právní řád, tj. neobrátil se s žádostí o pomoc na odpovědné státní orgány Ukrajiny. Jeho snaha legalizovat pobyt na území ČR nemá nic společného s azylově relevantními důvody.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných stěžovatelem ve smyslu § 109 odst. 2, 3 a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel především krajskému soudu vytýká nesprávné právní posouzení otázky, zda stěžovatel splnil podmínky pro udělení azylu, dále, že žalovaný je povinen věc posoudit nejen podle zák. č. 325/1995 Sb., o azylu, ale též dle Ženevské úmluvy o právní ochraně uprchlíků. Tuto námitku stěžovatele neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Žalovaný ve svém rozhodnutí i krajský soud v napadeném rozsudku se vypořádali se všemi důvody, které stěžovatel jako důvody pro udělení azylu v ČR uvedl. Šlo pouze o důvody soukromomajetkového rázu – potíže související s tím, že nevrátil vypůjčené peníze, přičemž se neobrátil na žádné státní orgány Ukrajiny, ani jiné její příslušné orgány s žádostí o pomoc, pokud mu půjčitel vyhrožoval. Další důvod, který v průběhu řízení před žalovaným uváděl byla potřeba legalizace pobytu v ČR. Toto ovšem nejsou důvody pro udělení azylu podle zák. č. 325/1999 Sb. V tomto směru poukazuje Nejvyšší správní soud na usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04, podle něhož důvody pro poskytnutí azylu jsou

zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování. Proto např. porušování hospodářských, sociálních a kulturních práv, jejichž používání je do značné míry závislé na stupni ekonomické vyspělosti příslušné země, nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 azylového zákona, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření, mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby, byla skrytě namířena proti určité národnosti, rasové nebo politické skupině; zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. V daném případě, jak výše již uvedeno, stěžovatel v řízení před žalovaným uvedl důvod žádosti o udělení azylu v ČR potřebu legalizace svého pobytu na území ČR a ke svým konkrétním potížím v době, kdy Ukrajinu opouštěl, tj. na konci roku 2000 do léta 2001 uvedl, že si vypůjčil 7000 USD, které chtěl vložit do firmy, avšak byl oklamán a o peníze přišel a nemohl je vrátit. Nespokojený věřitel mu údajně vyhrožoval i zabitím. Na policii se však stěžovatel neobrátil, protože měl strach. Pokud stěžovatel namítal vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž žalovaný vycházel, byly porušeny základní zásady řízení upravené v oddílu 2 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení, takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí jako správního orgánu, pak blíže neuvedl jaké vady řízení žalovanému vytýká, přičemž Nejvyšší správní soud a před ním ani krajský soud neshledaly v řízení před žalovaným takové vady řízení, které by mohly ovlivnit zákonnost jeho rozhodování jako správního orgánu. Ani tuto námitku neshledal tedy Nejvyšší správní soud důvodnou. Pochybení pak neshledal Nejvyšší správní soud ani na straně krajského soudu. Ani ty však stěžovatel ve své kasační stížnosti blíže nespecifikoval. Stěžovatelova obava z nuceného opuštění ČR a následného odjezdu do Ukrajiny, kde mu, podle jeho tvrzení v kasační stížnosti, hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů, není reálná. Stěžovatel, podle svého vlastního tvrzení v průběhu řízení před žalovaným, uvedl, že nikdy neměl žádné problémy se státními orgány a není proto důvodu v nejmenším předpokládat, že by takové problémy u něj nastaly nyní po návratu do Ukrajiny. Žalovaný řádně a výstižně odůvodnil i své závěry o tom, že u stěžovatele není překážka vycestování podle § 91 zák. o azylu a krajský soud se s jeho závěry ztotožnil. S jejich závěry Nejvyšší správní soud souhlasí.

Důvody kasační stížnosti stěžovatele nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

V řízení o kasační stížnosti měl úspěch žalovaný, má proto právo na náhradu nákladů řízení ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s. Žalovaný jednak náklady řízení neuplatnil a jednak mu podle obsahu spisu ani v tomto stádiu řízení o kasační stížnosti náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Nejvyšší správní soud nepovažoval za potřebné rozhodovat samostatně o žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti ve smyslu § 107 s. ř. s., protože rozhodl ve věci samé.

Pro řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ustanovil krajský soud stěžovateli zástupce advokáta Lumíra Mičánka. V tomto případě hradí náklady za zastupování – odměnu i náhradu nákladů stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Zástupce stěžovatele účtoval odměnu za zastoupení za dva úkony a dva režijní paušály. Celkem tedy žádal 2150 Kč, tuto částku mu Nejvyšší správní soud přiznal, neboť v této výši zástupci stěžovatele náleží. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. činí sazba mimosoudní odměny za jeden úkon právní služby v této právní věci 1000 Kč. Zástupci stěžovatele přísluší mimosmluvní odměna za dva úkony podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., tedy za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a za písemné podání soudu týkající se věci samé (doplnění kasační stížnosti stěžovatele), dále mu náleží náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč podle ust. § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, tj. 2x 75 Kč, což činí 150 Kč. Celková odměna a náhrada nákladů přísluší advokátu ve výši 2150 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu